

ANUL V. - No. 10.
15 Martie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitărilor
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

- L. A. N. C.: Statutul „Frățiilor“.
- I. C. Cătuneanu: Din sufletul mare al României mici.
- General Tarnoschi: Un necrolog...
- A. Țieranu: Colonizarea Jidanilor basarabeni în Banat.
- I. Caragea: Deschizători de drumuri.
- Dr. L. Isaicu: O nedreptate.
- Infrățirea Românească: Motii și colonizarea.
- I. L. Potra: Ar fi timpul ca cei ce-au suferit pagube de către bandele jidano-maghiare, în anul 1918—19, să fie despăgubiți barem acum după zece ani.
- Z. Manolache: Din Maramureșul stăpânit de Jidani și politicieni.
- Prigoniri în epoca „legalității“.
- Răspuns la o calomnie.
- În jurul pretinselor nereguli dela Centrul studentesc din Cluj.
- Informațiuni.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Liga Apărării Naționale Creștine.

Organizarea membrilor neînscriși.

Statutul „Frățiilor“

INTRODUCERE

Neamul românesc e atins de o grea boală parazită, care îl va aduce curând la peire, dacă nu i se opune cu toată hotărârea.

Paraziții noștri sunt Jidani. Iar armele lor ucigătoare sunt *Vitiile*.

Ei ne omoară prin Alcoolism.

Ei ne împiedecă să ne înmulțim, prin *Desfrâu*.

Ei ne-au răpit toate mijloacele de traiu (comerțul, industria, agricultura, cerealele, lemnele, petrolul, etc.), ne jupoaie prin camătă și prin tot felul de escrocherii, și ne lasă săraci, muritori de foame, în țara cea mai bogată din lume.

Ei caută să ne subjuge, — prin organizațiile lor sociale și politice:

Cahalul, Franc-Masoneria, Socialismul, Comunismul, — și să ne facă să fim robii lor... după cum au făcut cu nenorocirii de Ruși.

Ei ne urăsc de moarte, — ne alterează cultura (prin presă, literatură, artă), — și ne ponegresc pretutindeni.

Noi Români trebuie să ne apărăm viața noastră și a copiilor noștri și, astfel, suntem datori să intrăm cu toții în *Liga Apărării Naționale Creștine*, care nu e un partid politic, ci o Asociație națională, *deasupra tuturor partidelor*.

L. A. N. C. cuprinde două feluri de Membri (Statut Art. 5):

1. *Membri înscriși*, cari luptă în cadrele organizației, luând parte la toate acțiunile L. A. N. C.

2. *Membri neînscriși*, cari vâesc sau sunt siliți, pentru diferite motive, să stea în afară de organizația formală a L. A. N. C. dar cari îi aparțin sufleteste, și înțeleg ca în limitele puterilor și situației lor, să sprijine, ca buni Români, scopurile ei generale, românești și creștine.

În această din urmă categorie intră și bunii Români cari s'au

înscris în diverse partide politice, — înainte chiar de înființarea L. A. N. C., — dar cari recunosc și ei necesitatea luptei de apărare a nației românești, primejduită de parazitismul Jidanilor.

În vederea participării la această luptă comună, a tuturor Românilor — în orice situație s'ar găsi — membri neînscriși ai L. A. N. C., formează „Frății“.

Statut

I. Recrutarea și Organizarea „Frățiilor“

Art. 1. — „Frățiile“ se constituie liber din inițiativa proprie, și sunt autonome și independente una de alta.

Prima Frăție, de 12 persoane, formează „Frăția Centrală“.

Fiecare din cele 12 persoane, la rândul lor, recrută, printre cunoscuți, alți membri. — formând astfel 12 Frății.

Și așa mai departe.

Fiecare din aceste noi Frății are ca Șef pe Membrul care a recrutat-o.

Art. 2. — Numărul membrilor dintr-o Frăție poate varia între 3 și 12.

Când numărul membrilor recrutați, de aceeaș persoană, trece peste 13, — cei ce sunt în plus se constituiesc într-o a doua Frăție, care poate să își păstreze Șeful.

Art. 3. — Nimeni nu poate fi admis ca Frate, înainte de vârsta de 21 de ani.

Tinerii, dela 14 ani în sus, vor forma *frății de educație*, în cari vor rămânea până la majorat.

Doamnele, neînscrise în Ligă, constituiesc Secții deosebite, cu aceeaș organizație.

II. Indatoririle Membrilor.

Art. 4. — Membri „Frățiilor“, sunt datori:

1. Să învețe a cunoaște Chestia

jidănească, citind și — recitind publicațiile de propagandă scrise de Conducătorii Ligii.

2. Să răspândească aceste învățături printre cunoscuții lor:

a) procurându-le publicațiile de propagandă și îndemnându-i să le citească cu atenție;

b) ori, — dacă nu știu carte, — citindu-le și explicându-le ei înșiși, aceste broșuri.

3. Să adune cât mai mulți aderenți.

4. Să sprijine elementul românesc în contra tendințelor cotropitoare ale Jidanilor.

5. Să dea votul lor candidaților L. A. N. C. la alegerile parlamentare, județene, comunale, etc., — căci aceștia lucrează pentru binele nației românești.

6. Să nu cumpere și să nu vândă nimic la Jidani, — ferindu-se de ei ca de ciură. Să nu intre niciodată, — nici ei, nici familiile lor, — în prăvăliile și mai ales în cărciumele jidănești. Să nu se împrumute dela cămătari jidani.

7. Să se aboneze la organul central al L. A. N. C. „Apărarea Națională“.

Art. 5. — Șefii „Frățiilor“, sunt datori:

1. Să activeze propaganda.

2. Să strângă dela Membri cotizațiile și costul publicațiilor și să le trimeată Centrului.

3. Să stimuleze și să coordoneze munca „Frățiilor“ lor.

4. Să îndrumeze formarea altor „Frății“.

III. Propaganda.

Art. 6. — Propaganda se adresează tuturor Românilor, în primul rând, țăranilor agricultori, negustorilor, meseriașilor, funcționarilor, profesioniștilor liberi — muncitorilor din regiunile miniere și petrolifere, din Porturi, dela Căile Ferate, de prin Uzine, Fabrici și Ateliere, etc., cari sunt bântuiți mai cu osebire, de molima Comunismului jidănesc — și în deosebi, *tinerimii din școli*, care trebuie neapărat educată și îndrumată pe calea cea bună și dreaptă a doctrinei și pro-

gramului L. A. N. C.: *Hristos, Regele, Națiunea, România Românilor.*

IV. Centralizarea Frățiilor.

Art. 7. — „Frățiile“ au ca misiune principală să se întindă asupra țării întregi.

Art. 8. — Membri fiecărei „Frății“, stau în legătură numai între dânsii. Șeful „Frăției“, este singurul organ de comunicare cu Frăția Centrală, iar Frăția Centrală, este singurul organ de comunicare a Frățiilor cu organizația L. A. N. C.

Șefii Frățiilor, lucrează personal și direct, fiindu-le strict interzis să întocmească liste de membri, Procese-Verbale, sau alte scripte de ori-

ce fel, cari nu pot avea nici un scop, întrucât „Frățiile“ sunt organizații autonome, și libere, restrânse la membri lor, cari se cunosc și nu au nevoie de acte ca să poată lucra, ci numai de înțelegeri verbale.

Art. 9. — Șeful „Frăției“ Centrale, sub supravegherea căruia lucrează toate Frățiile din România, și căruia au a i se adresa orice comunicări, este Vice-Președintele L. A. N. C. Prof. Dr. N. C. Paulescu (Strada Calonfirescu 17, București).

Rezoluția Președintelui Suprem.
APROBAT

A. C. Cuza.

Din sufletul mare al României mici

Un act de patriotism al parlamentarilor din 1868. „Expunerea de motive a proiectului de lege pentru regularizarea stării Jidovilor în România“ păstrează după mai bine de-o jumătate de veac o dure-roasă actualitate

*„De aceea spusa voastră era sfântă și frumoasă
Căci de minți era gândită și din suflet era scoasă“*

M. Eminescu

Documentul de mai jos, pe care cu tot spațiul restrâns al revistei, îl publicăm în întregime, constituie o strălucită dovadă despre existența pericolului jidovesc, negat cu atâta înverșunare de politicienii inconștienți, dar prevăzut cu o claritate desăvârșită de fruntașii generației trecute, cari întemeiând România mică, au încercat să o îngrădească cu toate mijloacele posibile de apărare.

„Expunerea de motive și proiectul legii pentru regularizarea stării Jidovilor în România“ prezintă Camerilor de către 31 deputați printre cari marele istoric, erudit cunoscător al chestiei jidovești, B. P. Hajdeu (poate chiar autorul expunerii?) are, în afară de însemnătatea politică, și o mare valoare științifică, condensând în câteva pagini, o documentată tratare a problemei jidovești în tot complexul ei. Socotim că facem un real serviciu cetitorilor noștri, dându-le posibilitatea să cunoască istoricul document isvorit din patriotismul deputaților din 1868 :

„Năvălirea Jidanilor

Năvălirea Jidanilor în România și mai cu deosebire în partea României de sus, a luat proporții așa de mari în anii din urmă, încât a înspăimântat populațiunile române, căci ele se văd inundate de către un neam ostil și separat, care

ține la înființarea unei naționalități străine alături cu cea românească și opusă intereselor acesteia.

Indiferentismul de până acum, față cu această tăcută cucerire a țărîmului nostru economic și național, a produs perturbațiuni profunde în economia statului, care se agravează pe toată ziua mai mult; căci blândețea moravuri ale poporului român, liberala-i ospitalitate precum și ușurințele de traiu din țară, solicită neconținută năvălire a Jidovilor de prin Statele vecine în astfel de proporțiuni, încât ei formează astăzi o populație flotantă de mai bine de 500.000 suflete.

Privind acest fapt, numai din punctul de vedere al proporțiunii numerice, simțim cât de amenințătoare este pentru România o colonie compactă de 500.000 suflete (astăzi sunt 3.000.000 N. R.), care crește neconținut și asupra căreia nici o influență locală sau socială a mediului în care trăesc, nu are cea mai mică înrăurire. Și aceasta provine din cauză că neamul jidovesc se deosebește de Români prin origină, moravuri, limbajiu, tradițiuni, religie și morală; și mai cu seamă fiindcă el stăruiește cu încăpăținare a se ține izolat de societate, ferindu-se de orice fuziune cu alte neamuri străine lui.

Un monstruos monopol economic

Considerând, că din punctul de vedere economic această nepăsare a produs fatale rezultate, fiindcă s'a tolerat constituirea unui monstruos monopol în mijlocul societății române, care a distrus cu desăvârșire comerțul și mica noastră industrie Jidovii au ajuns acum a fi nemijlociți domni ai piețelor noastre de comerț. Efectele coalițiunii acesteia în ordinea economică sunt frapante mai ales în Moldova, unde acest neam s'a substituit, comercianților și partizanilor indigeni prin toate urbele fără excepțiune, străbătând chiar și în comunele rurale: Substituțiune care a provocat daune necalculabile în mecanismul nostru economic, pentru că prin ea s'a izolat diferitele stări sociale, prin un corp străin—rebel ori și cărei solidarități cu populațiunea locală — și care statornicindu-se între noi în număr impunător, a sdruncinat tot echilibrul forțelor naționale.

Munca poporului desfășurându-se în aceste condițiuni anormale nu mai produce acum efectele-i binefăcătoare. Comerțul acaparat fiind de către Jidovi, foloasele muncii — ale cărui rezultate, numai, concursul diverselor operațiuni comerciale, ajung a reînăpăia societății cu deplinătate sacrificiile ce ea a făcut pentru a produce — sunt derivate din cursul lor, pentru că capitalurile rezultând din comerț, care în trecut fructificau în mâinile Românilor și reveneau prin mii de canale să alimenteze iarăși sorgintele producției, fiind sustrate din cercul activității naționale și înstrăinate, rezultă acea enervare și inerție care se simte astăzi pretutindent.

Secarea vitalității forțelor poporului

Concentrarea, capitalurilor noastre în mâini străine pe lângă pericicolul economic — pentru că din astă cauză s'a desființat, chiar ideea putinței unei concurențe, a produs un alt rău care atinge foarte mult ordinea morală a Statului Român. Posesori ai unor sume imense și naturalmente inclinați la exploatarea celor de alt neam, deprinși de instinctul lor predominant al rapacității, Jidovii s'au dat la practicarea uzurei fără nici o reținere și cu atâta generalitate încât au desmostenit mii de familii avute și le-au redus în mizerie. U-

zura a devenit o plagă feroasă care s'a lătit peste tot corpul social și care seacă forțele vitalității poporului din însăși a lor sorginte.

Criza monetară

De asemenea monopolizarea a ceea ce mai naturală a crizei monetară de care este bătută de atâția ani țara, și intensitatea ei crescândă și persistența crizei este încă o nouă probă a gradului de zdruncinare în care a ajuns economia Statului: într'adevăr numai atunci este echilibru între diferitele forte ale unui Stat. când prin îmboldirea concurenței naturale toate operațiunile de producere și de schimb se fac în mod de a corespunde intereselor în joc: adică, când pretul lucrurilor produse, ale agriculturii și ale industriei, este reprezentarea aproximativă a foloaselor ce trage societatea din posesederea lor.

Parazitul intermediator

Societatea este interesată să întindă și să înmulțească puterea mijloacelor sale și din desvătuiră acestei mișcări active rezultă o stare de prosperitate, de progres și de bun trai general de care se folosesc și individul și Statul. Când însă se intervine între producător și consumator un arun izolant de paraziti străini, cari cu încetul ne tăcute, monopolizează totul și apoi prefac preturile nu după jocul natural al ofertei și al cererii, ci după buna voință: atunci activitatea este lovită de o atonie omorătoare, afacerile stagnează, inițiativa individuală amortește și se stinge, căci lipsește putința luptei și conștiința isbândeii. Dominatorii ne mai având înainte-le nici o stavilă, ne mai simțind nici o opunere care să precumpănească instinctele lor, crează nevoi și crize factice, ei se ingeniază în căutarea și descoperirea tuturor mijloacelor de extorsiune, până și în mizeria poporului, pentruca să mulțamească acea nemărginită a lor lăcomie pentru câștig; căci mizeria este productivă și mănoasă pentru cei ce au neomenia de a specula. Astfel se naște în curând cea mai strașnică și mai neîmplănită din toate tiraniile; tirania banului care atunci când se exercită de străini asupra unui popor, îi nimicește toate mijloacele de dezvoltare, îi împiedică avântul tuturor aspirațiunilor generoase, îi în-

mormântă pe nesimțite viitorul său.

Progresele coalițiunii jidovesti au mers așa de departe până de a monopoliza și obiectele de băutură și alimentare publică.

Monopolul alcoolului

În Moldova specula acestor obiecte este un comerț exclusiv jidovesc, încât pe lângă scumpirea fără rațiune a alimentelor publice în timp normal, această acaparare a produs efecte dezastruoase în timp de lipsă generală. Clasa muncitoare este cea mai amenințată de lăcomia monopolizatorilor care întrebuințează mijloc de falsificări și mixturi vătămătoare sănătății publice.

O asemenea stare de lucruri este cu atât mai revoltătoare cu cât Românii sunt constrânși a se nutri cu alimente și băuturi preparate de Jidovi: pe când acestia din urmă refuză cu dispreț obiectele de alimentare preparate de Români calificându-le de triș-necurate.

Considerând că din punctul de vedere financiar, Jidovii fraudă și jefuesc Statul, nentrucă ei prin mijloc de manovrare și subterfugii se sustrag sistematic dela contribuțiunile și impozitele ce dătoresc Statului pentru protejarea ce ei le dă persoanelor și averii lor.

Considerând că din punctul de vedere național, Jidovii sunt periculoși pentru poporul român, atât pentru numărul lor cel mare de 500.000 suflete, cât și pentru rezistența lor la orice fuziune cu rasa indigenă.

Istoria ne dorește într'un mod cert că Iudaismul are de caracteristică predominanța și exclusivismul cel mai aprig.

Jidanii nu se asimilează

Această înclinare înăscută a nației lor a fost cauza puternică, care i-a făcut să reziste pururea și să se păstreze neschimbat, curs de 20 de secolii, în mijlocul națiunilor: astfel noi vedem că nici timpul, nici forța lucrurilor sau a împrejurărilor sociale ale desvătării popoarelor, creștine, n'a putut înrăuri asupra neamului jidovesc, spre a-i clinti în ceva tradițiunile-i seculare.

Jidovii, siliți de nevoie se supun exterioaremente autorității statelor nejidovesti, dar niciodată ei nu pot consimți a face parte integrantă din ele. Ei nu pot șterge din sufletul lor ideea Statului Jidovesc, idee

care, la orice ocazie, o vedem reșind forte și rivace din toate acțiunile lor zilnice: și aceasta se înțelege ușor, căci Jidovii nu sunt numai o sectă religioasă, ei sunt mai cu seamă expresiunea unor particularități indelebile de rasă și a unor credințe invincibile de naționalitate. De aceea Jidanul din Spania, din Angliera, din Franța, din Polonia, — nu e nici Polon, nici Francez, nici Englez, nici Spaniol; el este Jidov întocmai ca și protopărinții săi din timpurile biblice.

Contopirea popoarelor nu se operează prin simple relațiuni de conlocuire și de comerț, — ci prin amestecarea sângelui și prin apropierea sentimentelor. Aceasta este imposibil cu Jidovii, căci tendințele și interesele lor fiind pururea fixate, nu în Statul unde trăiesc, ci afară de orice Stat nejidovesc, ei sunt împinși de o forță instinctivă a sta izolați în mijlocul popoarelor între care vietuesc. Ei simt că nu pot face cauză comună cu popoarele creștine, căci le sunt diametral opuși în toate. Din contră s'a observat că ori și unde se transportă în mic sau mare număr — prin însuși efectul ființei lor, — ei introduc germenul distrugerii și al disoluțiunii, pentru că tendințele lor sunt de a se înălța pe ruina tuturor. Ei se cred delegați de recunoștința către popoarele ce le-au dat ospitalitate, „pentruca” Jidovii le priveșc ca usurpătoare; și astfel fac uz de toate mijloacele spre a ajunge la redobândirea drepturilor de supremație și de dominație asupra universului, drepturi pe care ei cred că le aveau asigurate prin anticul lor pact religios.

Imoralitate comercială

Considerând că din punctul de vedere comercial, Jidovii au com promis negoțul României, în afară și înăuntru, prin fraudele ce întrebuințează și mai cu seamă prin un sistem organizat de falimente de rea credință, prin ajutorul cărora ei se sustrag dela angajamentele ce au contractat și ruinează pre acei cari le-au deschis credite, sau care au tovarășie de comerț și de speculațiune cu ei.

Considerând că din punctul de vedere politic Statul nu este o ficțiune abstractă, ci este expresiunea unei individualități naționale care se întemează prin ideile, credințele, sentimentele, moravurile și tra-

dișionile unui popor : și că pentru acest motiv Statul este imperios chemat să caute mijloacele de desvoltare a forțelor poporului și să dirige activitatea lui în sensul spiritului său național.

Fructele activității unui popor sunt cu atât mai simțite cu cât națiunea lui va fi mai compactă și mai concentrată ; când însă o națiune se lasă a se fracționa și a se izola în diferitele sale părți prin alte grupe străine și eterogene, unitatea națională se întunecă ; și atunci când unitatea națională se periclitează, însăși existența poporului este lovită în inimă ; pentru că în asemenea caz și libertățile publice ajung a fi niște adevărate chimere. Statul român are mai înainte de toate misiunea de a întări societatea română, de a veghea cu neadormire asupra intereselor ei, și de a o sargarda de înrămuririle ce-i pot aduce vătămări.

Contra intereselor Statului

Și atunci când credințele și aspirațiunile unora sunt, contrazicătoare intereselor sale naționale, Statul are dreptul de a făuri garanții puternice pentru împiedecarea răului, căci dacă Statul s'ar conduce de spiritul de cosmopolitism și ar căuta să subordoneze altor interese străine și izolate, interesul predominant al conservării poporului său, s'ar nega pe sine însuși, ar comite o crimă de lesnaționalitate.

Considerând că din punctul de vedere religios, e de prisos a se invoca toleranța în favoarea Jidanilor, dela un popor care n'a persecutat pe nimenea în confesiunea sa, nici chiar în timpii istorici.

Exclusivism neîmpăcat

Jidovii cu atât mai mult nu pot invoca toleranța, cu cât religiunea lor este cea mai exclusivă și cea mai asupritoare : căci Jidovismul nu numai că nu admite pre nimenea în sânul familiei sale religioase, dar condamnă unei uri și prigoniri perpetue, pe oricine nu este din neamul lui Izrael.

Acest neîmpăcat exclusivism, înrădăcinat în sângele rasei Jidovilor, alimentează necurmatul răzbel, ce ei au declarat înaltelor idei morale, de care sunt pătrunse toate instituțiunile Statelor creștine și care sunt fundamentul moral al societății noastre civile. Mai cu seamă în cazul de față principiul toleranței, nici nu poate avea rașiu-

ne de a fi invocat, fiindcă religiunea majorității este blândă și umană, pe când din contră, religiunea unei fracțiuni de sectari străini este intolerantă și sălbatică, până într'atâta încât consideră Societatea întregă ca impie și sacrilegă, și menține cu strictete pe adepții săi într'o stare de răzbel permanent, cu populațiunea care i-a admis în sânul ei. Jidovii privesc timpul ce-l petrec între celelalte popoare ca un timp de expiațiune, de încercare și de exil, și pe locuitorii fărăilor între care sunt răspândiți, îi consideră ca pe niște inamici. Așteaptă momentul făgăduit în care se vor constitui iarăși ca națiune distinctă ; căci așa-i în-deamnă religiunea lor, făcându-i să întrevază perspectiva unui viitor strălucit, când în fine numai ei vor domina toată omenirea.

Statul judaic

Pentru noi este un fapt constatat care rezultă din toate împrejurările acestea, precum și din stăruința tenace cu care Jidovii se înrădăcinează și se înmulțesc în România ; este faptul că încearcă de a înființa aci Statul judaic, care în-seamnă prima realizare a ideilor lor de predominare asupra popoarelor creștine.

Religiunea Jidovilor este obstacolul cel mai mare care-i face să reziste la contopirea cu neamurile ortodoxe, pentrucă această religiune este totodată și o constituțiune politică și socială, care urmărește pe individ în toate acțiunile sale și în toate epocile vieții lui. La Jidovi legea religioasă este și legea civilă și viceversa : Statul și Biserica formează un tot care se concentrează în cuvântul „Judaism“. De aceea nici un Jidov nu se poate deslipi de acest Stat în Stat teocratic, căci atunci el în acelaș timp ar fi nevoit a se lăpăda și de Biserica sa. Această-i cauza pentru care ori și unde se află Judaismul, el este forțat de a forma Stat în Stat.

Judaismul ca religiune nu poate rămânea într'o stare de mijloc ; el trebuie să fie ori dominat, ori dominator. Căci el este un cult special, care nu admite în sânul său decât numai pe urmașii lui Abraham, privind restul omenirii ca afară din lege.

Jidanii nu pot cere drepturi

Statul român este tolerant prin liberul exercițiu al tuturor culturilor, însă el nu poate să treacă cu

vederea cuprinsul moral al unei asemenea religiuni, ale căror dogme sunt antisociale și cari tind a surpa interesele lui cele mai de căpetenie.

Considerând că din punctul de vedere al „legalității“, Jidovii nu pot cere drepturi egale cu Românii, pentrucă ei nu vor să se desbrace de exclusivismul lor secular și să se supună în mod leal la sarcinile și îndatoririle societății moderne, ci din contră, ei vor să conserve întreg individualismul lor de rassă distinctă și separată și să aibă beneficiul egalității drepturilor. Ei vor într'un cuvânt, să fie tratați frățeste de către aceia pe care ei îi tradează, ca pe niște inamici implacabili. Judaismul nu poate deci reclama dela Statele creștine beneficiul principiilor lor egalitare, când ei nu le pot oferi reciproc.

Beneficii, dar și sarcini

Dreptul scris este o manifestațiune a conștiinței naționale, de aceea numai acei cari prin purtarea lor știu a se identifica cu interesul națiunii și a se face folositori societății în sânul căreia trăiesc, au cuvânt a reclama beneficiile ei, fiindcă consimt a se supune fără precugetare la sarcinile ei, formând o comunitate intimă cu poporul care le-a dat ospitalitate. Statul însă nu este silit sub nici un pretext de a sacrifica unei fracțiuni totalitatea, căci atunci ar acorda unei neînsemnate minorități dreptul de așuprire asupra marelui majorității, aceasta ar constitui cea mai revoltătoare nedreptate.

Deptul de apărare

Așadar precum un popor are dreptul de a se apăra contra invaziunilor armate ale inamicilor existenței sale, tot așa are dreptul de a se apăra și contra inamicilor săi, când aceștia nu-și vădesc prin forme violente scopurile lor, caută însă a perturba liniștea sa, a dezorganiza forțele sale de desvoltare, a distruge unitatea națională ; atunci el este dator să opună scutul legii oriunde prosperitatea publică este amenințată.

În urma acestor considerațiuni, dacă vom să ne folosim și de în-cățămintele timpilor mai depărtați de noi, spre a lămuri pe deplin această chestiune, găsim destule documente istorice, care dovedesc că tocmai în epocile, în care Europa era cuprinsă de spiritul celei mai aprige intoleranțe religioase, strămoșii noștri dădeau un binevoitor

azil tuturor asupriților, fără distingere de confesiune religioasă.

Pământul Românilor din străvechea vreme a fost refugiul celor prigoniți, Jidovii s'au folosit și ei de ospitalitatea și deplina noastră folosință. Străbunii noștri însă, căutau să concilieze avânturile lor generoase, cu garanțele și siguranțele necesare liniștii și bunului traiu al poporului român, pe care nu voiau să-l lase expus la eventualitățile unei generozități nepre-răzătoare¹⁾.

Legătura de sânge

De aceea bătrânii noștri Domnitori români, primind pe Jidovii fugăriți de către barbarii lor vecini, dându-le libertate deplină în țară, le puneau în vedere, că numai cei ce-și varsă sângele pentru acest pământ, pot invoca alle drepturi decât drepturile de oaspe! că sunt învoși a se ținea separați de societatea română — după cum le prescrie legea lor — dar că tocmai pentru aceasta nu pot cere beneficiile unei societăți, căreia nu-i pot da compensațiuni echivalente. Prin urmare Jidovii erau niște oaspeți pe cari Românii primindu-i în sânul lor le-au pus și condițiile, cu cari pot să trăiască aici în liniște și libertate. De aceea noi vedem că atunci când ei abuzau de azilul ce li se acordase și supărau pe Români prin fraude, Domnitorii erau siliți să-i expulzeze afară din țară²⁾.

Astfel au stat Jidovii până în timpul Domniilor fanariote, când țara trecând prin o nouă fază politică, pe lângă alte multe nevrozări, a ajuns la deplorabile consecințe economice. Românii pierzând dreptul guvernării lor de sine, și sentimentul național distrugându-se sistematic de către Domnitorii cei noi, țara lor a devenit teatrul invaziunilor și a ocupațiunilor armate și economice ale tuturor străinilor.

Istoria invaziei jidovești

De la această epocă datează și începutul prosperării Jidovilor, cari erau atrași de câștigurile erei de corupție ce se inaugurasă. Jidovii s'au înmulțit în proporțiune directă cu decăderea crescândă a societății române și cu umilirea popo-

rului. Însă imigrațiunea jidovească a luat un adevărat avânt dela anul 1828 — după încaziunea moscovită — când țara s'gduinită de tot felul de suferințe, a ajuns la o nepomenită mizerie: pe lângă care s'a adăogal și introducerea de noi vicii și statornicirea unui sistem birocratic corupt. Astfel încât Jidovii, al căror număr abia se urca înainte la 25.000 suflete, merg sporind din an în an, și la 1844¹⁾ se urcă la 55.000, la 1854 la 160.000²⁾, și astăzi la mai bine de 500.000 suflete, adică în perioada anilor 1844—1854, cifra medie anuală a imigrației este de 10.500 suflete, și în perioada anilor 1844—1867 media anuală se urcă la 26.154. Cifrele acestea au o elocință irezistibilă, căci corespund cu scăderea jerțelor noastre economice, cu desnaționalizarea târgurilor Moldovei, cu monopolizarea comerțului României, cu împuținarea numerarului și creșterea crizelor financiare, cu înmormântarea averii fonciare a țării sub o enormă datorie ipotecară.

Decăderea Moldovei

Starea morală și materială a Moldovei, a ajuns la un grad de decădere care se poate asemăna doar numai cu cea a Galileiei și Pedoliei care zac sub povara hideoasei opresiuni jidoice.

Considerând că atât legile anterioare cât și cele posterioare regulamentului organic, coprind deosebibile dispozițiuni prin care se regulează situațiunea Jidovilor în România.

Așa la anul 1804, D-tru Moruzi, printr'o dispozițiune administrativă către dregătoriile țării, arată supărările ce se cauzează locuitorilor de către arendașii jidovi, și oprește pe aceștia de a lua arenda, de moși.

Legi de apărare

Codicele Calimah prin paragr. 1450, oprește pe Jidovi de a cumpăra proprietăți imobile la țară.

La anul 1830 Dicatul Judecătorese al Moldovei, fiind consultat, de pot Jidovii lua moșie în arenda, au opinat că pe „temeinicul obicei al țării” ei nu pot lua moșie în arenda.

Regulamentul organic, deși in-

trodus sub influența și dictatul Rusiei, cu toate acestea a respectat obiceiurile țării în această privință, și între alte dispozițiuni relative la Jidovi, este și oprirea lor de a se stabili la țară ca arendași de moșie.

Legiuirile Obsteștii Adunări a Moldovei din 1843, oprește pe Jidovi de a locui prin sate și de a ține cărciumi și hanuri pela drumuri.

De asemenea manualul administrativ, coprinde mai multe dispozițiuni în privința vagabonzilor jidovi, îndatorând autoritățile locale și acelea de frontieră de a-i isgoni din țară; cerând pentru alți Jidani un capital bănesc, exercițiul unei meserii onorabile și o garanție suficientă pentru asigurarea comunei unde se așează, că nu se vor abate la fapte rătămătoare intereselor cetățenilor.

Manualul administrativ sect. IV. și V., vol. I, pag. 511—529.

În fine legea din 20 August 1865 relativă la drepturile străinilor domiciliți în România, recunoaște dreptul de a cumpăra proprietăți, nemobile numai străinilor creștini; prin urmare Jidovilor și după această lege li se interzice dreptul de a cumpăra proprietăți, atât în comunele urbane cât și în cele rurale.

Lipsa de sancțiune

Legiuitorul din 1864, cu toate că predominant de influența unor idei cosmopolite, periculoase naționalității române, n'a cutezat să nesocolească sentimentul general, întinzând beneficiile legii și la Jidovi.

Toate aceste legiuiri, atât cele din regulamentul organic, din manualul administrativ, cât și cea din 1864, au toată puterea lor, dar printr'o interpretare greșită, acei ce au condus guvernul și acei ce au arut misiune de a le aplica, le-au lăsat în neglijență, sau că n'au voit a le aplica. De altă parte Jidovii n'au încetat de a întreprinde felurite mașinațiuni, pentru a se sustrage dela prohibițiunile acestor legi; și aceasta a provenit din cauza lipsei unui mod de sancțiune a unui mijloc de a preveni pe contra-venitorii legii.

Stavila nouă pericolului

Bazați pe aceste considerațiuni, bazați pe legile consuetudinare și pe legile pozitive ale țării, și având în vedere că toate aceste legiuiri au fost dictate de o necesitate imperioasă pentru garantarea Românilor de exploatarea jidovească și înlăturarea pericolelor amenință-

¹⁾ Archiva istorică a României. Chrisovul lui Ștefan Vodă cel Tânăr din 1525, pag. 55 tom. I, anul 1865.

²⁾ Ibidem. Chrisovul lui Petru Vodă cel Schiop din anul 1790, pag. 172, vol. I.

¹⁾ Notices statistiques sur la Moldavie par N. Soutzou pag. 67.

²⁾ Lucrările statistice din 1850—1860 publicate de Direcția centrală a Minist. de Interne al Moldovei anul 1861 pag. 189.

toare naționalității noastre, având în vedere că și legiuitorii celorlalte țări s'au găsit nevoiți să pună stăvilile relelor ce cauzează Jidovii și văzând iminenta pericolelor, cari învâluie poporul român, atât în privirea economică cât și în cea na-

Proiect de lege

pentru

Regularizarea stării Jidovilor din România

Art. 1. — Jidovii nu se vor putea statornici în comunele urbane fără autorizația consiliilor comunale.

În comunele rurale nu se pot stabili Jidovii sub nici un pretext, fie chiar temporal.

Art. 2. — Jidovii cari vor contraveni art. precedent se consideră de vagabonzi.

Consiliul comunal decide și face a se lua măsurile necesare pentru trimiterea vagabonzilor la urma lor.

Art. 3. — Jidovii nu pot avea proprietăți imobile, nici urbane, nici rurale.

Vânzarea și cumpărarea de atari imobile, făcută Jidovilor, este de drept nulă și prețul se prevede $\frac{2}{3}$ în folosul institutelor de binefacere locale și $\frac{1}{3}$ în folosul denunțatorului.

Art. 4. — Acei, cari vor înlesni călcarea dispozițiilor de mai sus, se vor condamna cu pierderea drepturilor politice dela trei la zece ani și cu o amendă de 20% din valoarea lucrului cumpărat.

Art. 5. — Jidovii nu pot ține în arendă moșie, cârciumi, mori, porverne, poduri, vii, suhaturi, grajduri de îngrășat vite, stâne, nici hanuri și hoteluri pela drumuri.

De asemenea ei nu pot fi antreprenori pentru vre-o afacere de a Statului, de-a comunelor, sau de-a oricărei case publice.

Art. 6. — Autoritățile nu vor primi nici o cerere, făcută de către Jidovi, pentru socoteli de tovărășie sau alte afaceri cari ar înlătura dispozițiunile art. 5.

Art. 7. — Jidovii, spre a putea face comerț, negoț sau trafic, sunt dator să aibe biletul de autorizare special dela autoritățile comunale, unde își au domiciliul.

Acei ce nu se vor supune acestei dispozițiuni se vor amenda dela 300 lei noi.

Autoritățile nu pot da curs unei reclamațiuni pornită de vre-un Jidan, care nu va avea acest bilet de autorizare.

Art. 8. — Comerțul cu obiecte de hrană și băutură pentru creș-

țională și care ne impun datoria, ca cât mai curând, să aducem remediu eficace unei stări de lucruri care se agravează neîncetat, subscrișii au onoare a propune reprezentativității naționale următorul proiect de lege :

țini, este interzis Jidovilor.

Ei pot, însă, vinde aceste obiecte coreligionarilor lor.

Pentru orice abatere dela această prohibițiune culpabilul va fi supus la o amendă dela 100—600 lei noi; iar în caz de recidivă se va retrage biletul de autorizare.

Dispozițiuni generale.

Art. 9. — Toate comunitățile și comitetele jidovești tolerate și autorizate până acum prin diferite urbe, sunt și rămân desființate dela publicarea legii de față.

Art. 10. — Toate legile, ordonanțele, decretetele și regulamentele, contrazicătoare acestei legi, sunt și rămân desființate dela promulgarea ei. Dr. Fătu, președinte

Subscriși: Iancu Negură, D. Pruncu, N. Voinov, Ion G. Leca, A. D. Holban, Petru Suciu, Costin Brăescu, I. Străjescu, C. Corjescu, D. Tacu, Ion Agarici, A. Haret, A. I. Gheorghiu, I. Lerescu, V. Vidrașcu, I. Lateșiu, M. Rujă, Casian Leca, S. F. Robescu, C. Morțun, D. Soarec, A. Cilibidache, D. Cristea, Isăcescu, K. Dimonisie, P. Chenciu, L. Eraclide, A. Lăzărescu, I. Codrescu, Hajdău.

(Pe lângă aceștia au mai aderat declarând în Cameră, Tanu deputat de Focșani și D. Lupășcu).

Am reamintit cititorilor noștri documentul istoric, publicat acum cinci ani în această revistă, ce purta numele *Acriunea Românească* (No. 3. din 1 Dec. 1924), pentruca marele public românesc, comparând preocupările parlamentarilor din 1868 fixate mai sus, cu preocupările parlamentarilor din 1929, fixate în proiectul de reformă administrativă, respins de Inalta Regentă, să se inspire din trecutul curat și măreț al României de ieri, privind cu disprețul convenit peste epigonii național-jărăniști de astăzi; și pentru a face să răsune — ca un *memento mori* — în conștiința fruntașilor politici din România întregită adevărul de o crescândă gravitate a expunerii magistrale din 1868.

I. C. Cătuneanu.

Un necrolog. . .

Dăunăzi, a avut loc la Iași, înmormântarea lui *Moritz Wachtel*, care a fost cel mai bun și cel mai credincios urmaș alui Izrael.

Despre trecutul și despre începuturile lui negustorești, puțini sunt cei cari au cunoștință; tot ce știe lumea de aci din Iași și mai ales cea creștină, este că, el era cel mai bogat Evreu din Iași, dacă nu și chiar din întreaga Moldovă.

Banca Moldova, al cărui director și proprietar era, a știut s'o ridice la așa perfecțiune și dezvoltare, încât birourile ei au nevoe azi de un personal de peste 200 de funcționari, dintre care numai 4 sunt Români și creștini, restul toți, sunt tot Români, însă dintre cei făcuți de noua Constituție.

La *fabrica de frânghie*, din strada *Oastei*, care este tot proprietatea sa și care deasemenea îi poartă numele, lucrează în prezent aproape 300 de lucrători — bărbați, femei și fete — și toți aceștia sunt numai Români și creștini adevărați; iar personalul superior de conducere, în cap cu directorul ei, sunt... tot Români, dar din cei noi, făcuți după război...

Averea lui *Moritz Wachtel*, câștigată prin banca *Moldova*, care are o mulțime de sucursale răspândite prin diferite orașe ale țării, prin fabrica de frânghie și prin o mulțime de alte și diferite întreprinderi de tot felul — se zice — că, se urcă la câteva sute de milioane, dar... toată, absolut toată această colosală avere este strănsă și adunată numai în decursul vieții lui *Wachtel* și numai din țara românească și în special din nenorocita de Moldovă, azi — precum se știe — stoarsă de străini, ca o lămâie și ajunsă la o grea cumpănă.

Este adevărat că, decedatul *Moritz Wachtel* a ajutat — pe ici-colea, și cam de ochii lumii — și câte unele instituțiuni de binefacere creștinești și românești, dar preocuparea lui principală și sufletească, totdeauna a fost statornic îndreptată, către semenii săi, pentru care a făcut nu numai însemnate danii, dar chiar și adevărate sacrificii.

Acum 2 ani cu ocaziunea trecerii prin Iași alui *Nuhâm Socolov*, trimis de Cahal în calitate de conducător al comitetului central executiv a organizației universale sio-

niste, adecă *primul ministru al statului universal iudovesc exteri-* torial, Moritz Wachtel a fost acela care — independent de marea colectă bănească ce i-a oferit pentru instituțiile din Palestina — a stăruit din răspuțeri, de i s'a făcut o primire mai mult decât regească, mai mult chiar decât aceea a unui cap încoronat, la care Socolov nu se aștepta, după cum el singur a mărturisit-o la grandiosul banchet, ce i s'a oferit, de către *Comisariatul regional al fondului național evreesc din Iași* și dela care n'au lipsit nici toate autoritățile locale oficiale!...

Bunul Dumnezeu a voit ca, înmormântarea lui Moritz Wachtel, să aibă loc într'o sfântă Duminecă, când termometrul — ca nici odată — era scoborât la 30 grade sub zero. Cu toate acestea lumea care l-a condus până la locașul de veci, forma o mare de capete, ce nu încăpea în lungul stradelor Lăpușneanu și Păcurari; iar arma-ta care i-a dat onorul, era pe jumătate înghețată de frig și de ger cumplit.

Intre rubedeniile mai apropiate, ce urmau catafalcul și carele cu flori, în cap era marele prim rabin din București Dr. *Niemerover*, venit anume ca să-i citească ultimele rugăciuni. Alături de el se afla și primarul Iașului d. *Osvald Racoviță*, care în discursul său funebru pe lângă toate meritele ce i-a scos în relief, a promis solemn că, pe viitor *strada Oastei*, ce duce la cazarme și spre fabrica de frânghie, va purta numele de *strada Moritz Wachtel*, promisiune, care azi este și îndeplinită!...

Coreligionarii lui Moritz Wachtel văzând gestul mai mult decât mărinimos al primarului de Iași, s'au adunat imediat într'o consfătuire intimă, în care au decis, să facă o adresă de mulțumire primarului Racoviță și apoi, ca să nu rămână ei mai prejos, au hotărât, să-i ridice și un monument, însă nu aici în țara în care Moritz Wachtel a adunat averea, ci în *Palestina*, la care el s'a gândit chiar dela naștere și până în ceasul morții.

Consfătuitorii gândindu-se că, Palestina este cu totul lipsită de păduri, care să primenească aerul, ca să contribuie la fertilitatea solului și în acelaș timp să vină și în ajutorul, cetățenilor izraeliți de acolo, fripiți de arșița soarelui și îmbăcsiți de praful pe care vânturile îl aduc din desertul Arabiei,

s'au hotărât — zic să-i ridice un *monument viu, o pădure*, care să crească chiar în *Erezizrael* și care să se numească: *Pădurea Moritz Wachtel!* Apoi făcându-se socoteala cheltuelii, s'a stabilit că, un pom până să se poată prinde bine și până să înceapă, a se întări bine acolo — în Erez —, ar costa cam 300 lei și subscripțiile au și început deja și la care — să sperăm — va contribui și primarul Iașului...

Și Doamne! Când te gândești, câți Domnitori, câte Domnițe, câți boeri și jupânițe, toți Creștini și Români din neam în neam, nu și-au testat *întreaga lor avere* de codri neumblați, de moșii în întindere de sute de mii de fălci, cu toate cele ce se găseau pe ele, pentru biserici, spitale și diferite alte așezăminte de binefacere și despre care cine își mai aduce oare aminte azi?! Afară de bătrânul profesor Ghibănescu și alți câțiva moșnegi, care au apucat din tinerețe obiceiul de a mai scutura din când în când praful de prin cele biblioteci, uitate prin unele maghernițe și care dând și peste unele vechituri, scrieri, dau și peste unele nume, cărora le turbură somnul și liniștea de veci!..., care alții își mai amintesc de ei?...

Apoi fiind că odată cu Moritz Wachtel și tot în aceeaș zi, s'a înmormântat în cimitirul izraelit din Iași și bogătașul *Nathan Grünspan*, membru marcant al partidului

lui național-liberal și care deasemeni a lăsat urmașilor săi câte-va zeci de milioane, adunate cu multă trudă și sudoare depe urma *morii* din strada Păcurari, ce-i poartă numele și pe care toată viața nu l-a preocupat decât grija, ca moara lui să nu peardă, în care scop mereu cerea formal primăriei, să-i ridice prețul făinei, până când azi, costul unei pâni negre, în compoziția căreia intră și toate gumoaiele și scuturăturile, a ajuns o adevărată pacoste pe capul celor săraci și nevoiași, n'ar fi oare — zic — cazul ca, primăria Iașului, să eternizeze și acestuia memoria *botezând o stradă cu numele lui?*

Și apoi, dacă e vorba, să ne *civilizăm și să ne modernizăm*, rupând cu trecutul, ce rol mai pot avea în Iași numiri de strade ca: *Lăpușneanu, Ghica Vodă, Cuza Vodă, ori Ștefan cel Mare*, toate vechi de când mama focului, și nu le-am înlocui cu numiri noi și reale, botezându-le cu nume alese, după ale noilor Români făcuți de noua Constituție alui Vaida-Voievod, cel mai mare în țară, dintre francmasoni?

Doamne, apără-ne, căci fără ajutorul Tău, eu tare mă tem că, bărbații noștri de stat — șefi ai diferitelor partide politice — în curând ne vor sili, să ne uităm și limba strămoșească și să grăim în cea iudovească!!

General *Tarnoschi*,
— Iași. —

Colonizarea Jidanilor basarabeni în Banat.

Gazeta iudovească „*Temesvári Hirlep*“ din 17 Febr., informează pe cetitorii săi, că de câteva zile a pornit o adevărată emigrare a Jidanilor din Basarabia, în Banat, în special în orașul Timișoara, și mărturisește, că Jidanii de aici au adăpostit peste 200 familii de refugiați.

Ne-am tot mirat, când zi de zi am văzut tot mai mult furnicând pe frumosele străzi ale Timișoarei, tipuri scârboase și degenerate de perciunați puturoși și sdrențoși, cu barbă încâlcită, unsuroasă și infectă, dând un aspect palestinian acestui oraș civilizată.

Coloanele ziarului „*Temesvári Hirlep*“, desleagă enigma, prin informația de mai sus. Nici mai mult, nici mai puțin, Jidanii timișoreni, organizați în puternicul lor Sanhedrin Francmasono-Talmudic,

au început să colonizeze Timișoara creștină, cu cea mai infectă specie de oameni: cu neamurile lui Troțchi, Zinoviev și Bella Kun, cari au ridicat un monument lui Iuda Iscariotianul, la Kiew (Rusia). Acești păduchi veniți aici, spre întărire fraților lor, au de gând să ridice și pe malul canalului Bega, o a doua staue lui Iuda, vânzătorul de D-zeu.

Puternicul Sanhedrin din Timișoara, izbește cu pumnul în față demnitatea românească și dovedește, că pe aceste plaiuri ale lui Decebal, el, Iuda, este stăpân și dictator.

Românul basarabean, moldovean, care vine la Timișoara ca să muncească pentru o bucată de pâine, este alungat dela fiecare ușă de fabrică sau întreprindere. Urmează apoi sinistrul rol al poliției, care i-

mediat îl deține și în baza legii vagabondajului, îl excortează la vatră.

În baza celor de mai sus, constatăm, că față de aceste două sute familii de vagabonzi jidani, nu se aplică legea vagabondajului.

Începe o sistematică colonizare de Jidani, în Timișoara și ne mirăm, cum de nu văd și nu aud nimic gazetele românești, de aici.

Atragem atenția autorităților competente asupra pericolului acestei colonizări, care înseamnă a aduce pe Români din Timișoara și a descoperi un important punct de la granița țării, dând drum liber invaziilor tuturor fraților lui Bella Kun și Lenin, din țările învecinate

unde le arde pământul sub picioare.

În numele Românilor, cari își iubesc Țara și Banatul, protestăm în contra acestei toleranțe oarbe, care se aseamănă cu un act de trădare de patrie și rugăm autoritățile competente să facă dovada patriotismului lor neprecupețit și să expulzeze imediat aceste lipitori.

De teama, să nu ne pierdem răbdarea, așteptăm ca d-l Vaida, Ministrul de Interne, al României, să-i trimită fără amânare de unde au venit.

A. Tîeranu
Timișoara.

Din „Svastica Banatului”, No. 9 din 24 II—1929.

Glas de preot din Banat.

Deschizători de drumuri

În numărul 5, anul V, din 1 Ianuarie 1929, al revistei *Infrățirea Românească*, s'a publicat o declarație a preoților români din județul Târnava-Mare, prin care aceștia protestează, că acest județ curat românesc a trebuit să aleagă de senator pentru parlamentul României-Mari, un Jidan cu numele Schöpfkóz, pentru motivul că partidul național-tărănesc și mai ales pentru că guvernul național-tărănesc, prezidat de domnul Maniu, a impus candidatura numitului circumscris alui Iuda.

Declarația din chestiune ar fi fost intitulată „*Ascultați glasul preoților*”, și nu mă îndoiesc că această declarație de protestare contra unei stăpâniri uitată de sine, ar iscăli-o cu aceeaș revoltă legitimă, toată suflarea românească dintre Nistru și Dunăre și dela Tisa până la Mare.

La citirea acestei declarații și a comentariului scurt și la înțeles al revistei „*Infrățirea Românească*”, fără să vreau, m'am dus cu gândul la marii deschizători de drumuri ai României întregite, și cu toată stăruința îl rog și pe domnul Maniu și pe toți sfinții Lui, să urmeze cu gândul acelaș drum al trecutului, hai să zicem dela străbunul Traian și până la fericitul poet Iosif, care purtat de geniul acestui neam creștinesc și românesc cu cuvintele de foc „*Treceți batalioane Carpații*”, trimite armata română să-și elibereze frații din Ardeal. Domnul Maniu, descendent fericit al lui Bărnăuțiu, al cărui glas a tunat ca tunetul pe Câmpia Li-

bertății la Blaj, în anul 1848, să-și aducă aminte de cuvintele fulgerătoare ale marelui său unchiu, despre libertate și despre naționalitate; să-și aducă aminte de spiritul vizionar al profetului poet Andreiu Miclesan, care-și cheamă neamul la înțelegere, la frăție, la infrățire „*Pe voi vă nimiciră a pismeii răutate... Iar noi pătrunși de sfânta libertate jurăm că vom fi pururea frați.....*”; să-și aducă aminte toți sfinții, mai cu seamă ai domnului Maniu, și de blestămul asupra vânzătorilor „*De fulgere să peară, oricare s'ar face vânzător*”.

Da, deschizători de drumuri, putea și are timp încă să fie domnul Maniu, cu toți sfinții, cu întreaga suflare românească dintre Nistru și Tisa, dacă-și aducea aminte de apelul, care a fost să fie și va fi jannul și marșul redesteptării naționale și care se cuprinde în cuvintele într'aripate ale entuziasmului „*Români din patru unghiuri, Uniți-Vă în cuget. Strigați în lumea largă că Dunărea-i furată prin intrigă și silă, viclenie, uneltiri*”. Veniți-Vă în fire toți câți îndreptați cărările istoriei unui neam fără noroc, ca să nu Vă ajungă blestămul marelui Eminescu din Doina lui, care și pietrele le mișcă, căci nu se poate să nu se înfioreze și cei mai fără simțire, la cuvintele lui „*Cine-a îndrăgît străinii, mâncăi-ar inima câinii*”.

Da, toți să ne ducem cu gândul în trecut, ca să-și poată continua neamul, patria noastră, drumul ce ni l-au croit suferințele neamului, calea desemnată de toți, de toți des-

chizătorii de drum, până în marele prezent, și până la și mai marele viitor.

Să ia aminte toți cari răspund înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, să nu păteze acest drum, să nu fie mesticători de otravă ai vieții, ai sufletului neamului și ai patriei.

Iosif Caragea,

Preot în Mărcina, jud. Caraș.

O nedreptate

Carol Chendi neobositul comisar de siguranță din Cluj, a fost mutat la Salonta-Mare. Sub direcțiunea d-lui Eugen Bianu, acum câteva luni fost inspector general al siguranței în Ardeal, Chendi, a descoperit un formidabil complot comunist, având concursul unui însemnat număr de agenți, puși la dispoziția sa de d-l inspector general și în acelaș timp concursul prefectilor de poliție din întreg Ardealul. Neobositul și disciplinatul comisar față de superiorii săi a lucrat zi și noapte pentru descoperirea tuturor elementelor subversive cari subminau țara. Aceasta a făcut-o la ordin și din dragoste față de pământul srămosesc. Pentru unul dintre cei aduși de Chendi în fața instanțelor militare, pentru Aradi Victor au deus favorabil persoane, cari azi dețin portofolii ministeriale. Convingerea domniilor lor a fost, că Aradi Victor, un vizionar, nu știu de ce nuanță, nu este vinovat. Foarte bine. Comisarul și-a făcut datoria așa cum i-a dictat simțul de funcționar disciplinat și în acelaș timp simțul de bun Român. Cum s'a terminat procesul o știm; Aradi Victor a scăpat, o parte din comunisti au fost condamnați așa dupăcum i-a judecat de culpabili, Consiliul de războiu din Cluj. Comisarul Chendi și-a făcut datoria; după verdict a stat la dispoziția șefilor săi pentru noi ordine. Din datele adunate de Chendi, siguranța generală oricând mai poate scoate mult ce interesează viitorul patriei.

După o muncă așa de asiduă, apreciată de superiorii săi, în loc să fie avansat sau decorat, i s'a propus mai întâiu mutarea la Cahul, și deoarece s'a lamentat ca un copil, a fost forțat să plece la Salonta, nu știu în ce grad.

Domnul Ministru de interne să studieze deszarul acestui om, care considerat după munca și devotamentul care l-a deus, nu trebuia să fie mutat peste voia lui.

Combinăția dintâiu, trimiterea la Cahul a fost direct contra intereselor statului; să trimiteți un funcționar din mediul, pe care-l cunoaște, pe care l-a studiat, într-o parte a Țării, unde nu cunoaște limba și nici metodele de acțiune ale acelorora, pe cari trebuie să-i supravegheze.

Excelența Voastră, Domnule Ministru, reveniți asupra acestei nedreptăți, reintegrați funcționarul ce și-a făcut datoria așa după cum i s'a ordonat. Dacă aveți lipsă de el, vă va servi cu acelaș devota-

Moșii și colonizarea

Se cunosc plângerile Moșilor pentru modul cum o parte din ei au fost colonizați în condițiuni dezastruoase și cum alții deși îndreptățiți au fost respinși dela colonizare, scutindu-se pe căi nelegale moșiile străinilor dela frontiera de vest, unde urmau să fie colonizați. Cazul tipic al scutirii moșiei Abației de Molk (Austria) l-am subliniat și noi, de mai multe ori în această revistă. Moșii s'au plâns, într-o delegație de 5 inși actualului Ministru de Domenii, D-lui I. Mihalache, și nefiind primiți au lăsat în mâna subsecretarului de stat, D-lui Aurel Dobrescu, următorul memoriu:

„Domnule Ministru,

Domnule Președinte al Comitetului Agrar,

Din domeniul Abației de Molk (mănăstire de călugări catolici din Austria), s'au scutit de sub expropriere în comuna Marghita, jud. Bihor, pe urma hotărârei Comisiei de Ocol dela 10 Septembrie 1922 și a hotărârei Comisiei județene No. 794/1922, precum și a hotărârii Comitetului Agrar No. 540 din 1924, anexată în copie-extras, împotriva legii agrare din Transilvania, care reclamă, că domeniul acestei Mănăstiri din străinătate și persoană morală de interes public, cum sunt toate mănăstirile cari susțin biserici, în cazul de față și pe cea din Marghita, și colegii monahale, și pe titlul de absenteistă, să fie în întregime expropriată, au fost scutite, zicem peste 3000 jugăre, sub pretextul de drenaj¹⁾.

¹⁾ În această chestiune, rezolvită prin Comitetul Agrar, aflăm că a funcționat ca avocat pentru Abația Molk (Austria) D-l Tony Ilescu, fost vicepreședinte al Senatului liberal, prezidând ședința Comitetului Agrar în acel proces D-l C. Nicolaescu, fost Președinte al Senatului liberal.

ment și credință, cum a servit și pe alți titulari ai departamentului pe care-l ocupați.

Domnule Bianu, Domnia Ta cunoști omul. Sub mâna și îndrumat de ordinele și sfaturile Domniei Tale a sociogât mulțimea de subversivi, cari tindeau la distrugerea patriei iubite de noi toți.

Fă-i Domnia Ta raportul de reparare a nedreptății; credem merită o distincție, nu o persecuție.

Așteptăm....

Dr. L. Isaicu.

Indreptățiții și comuna Marghita au fost profund jigniți de această călcare de lege și această jignire s'a repercutat și la Moșii coloniști prezumtiv, din comunele Albac, Horea-Arada, Scărișoara, și Bălcești. În această situațiune comunele din urmă, prin delegați, cu înaintat la Maiestatea Sa Regele Ferdinand, Regele Țăranilor, sub No. 2390, la 8 Dec. 1925, un memoriu redactat de subsemnatul cu doleanțele lor dovedind cu cele 3 anexe originale, dintre cari unul îl alăturăm în copie, că domeniul din chestiune nu este drenat, deci prin o constatare falsă și eroare gravă s'a dat hotărârea de scutire, deși pentru Moșii, cari erau destinați a fi colonizați la Frontiera de Vest, cât și pentru statul Român, colonizarea acolo este și rămâne de interes obștesc.

Memoriul înaintat Maiestateii Sale Regelui Ferdinand I-ii, a fost trimis prin cabinet, Ministerului de Domenii și Agricultură și de acolo repartizat Casei de impropietărire, unde se află dosarul și unde chestiunea litigioasă a Marghitei și a Moșilor coloniști, deși s'a adăugat raportul consilierului agricol Paul Bogdan, azi directorul Camerei Agricole în Cluj, care și el a constatat, că nu există drenaj, nici până astăzi nu a fost soluționată.

Aceasta e cu atât mai mult de regretat în vederea legalității, fiindcă nici ancheta ordonată la intervenția subsemnatului, în 15 Iulie 1927, prin D-l subsecretar de stat Cipăianu, căruia subsemnatul prin un memoriu i-a dovedit că Ministerul de Domenii pe temeiul falsului și a erorilor grave faptice e dator să solicite, nefiind legat de termen, casarea hotărârilor comitetului agrar și a instanțelor inferioare, nu s'a executat și chestiune

nea a rămas tot în aer până în ziua de azi, dând dovada forțelor oculte, ce operează în această chestiune.

Iată de ce invocând tot motivele de mai sus, ne adresăm către sentimentul Dv. de legalitate și dreptate, să binevoii a ordona o anchetă severă și urgent, executând-o încât se poate în persoană; pentru a se dovedi, că drenaj nu există pe moșia din Marghita, deci scutirea și sub raport faptic și sub raport juridic s'a făcut cu fătura încălcarea a Legii Agrare și în consecință Ministerul de Domenii și Agricultură precum și Dv. ca Președinte a Comitetului Agrar, să binevoii a solicita casarea tuturor hotărârilor aduse în această cauză, în fond pentru fals și erori grave și în formă pentru motivul că așizarea la comisiunea Județeană nu s'a efectuat conform legii și nu s'a dresat cuvenitul proces-verbal, luând măsuri legale ca întreaga moșie a Abației de Molk din Marghita să fie împărțită conform convenției alăturate la îndreptățiții comunei Marghita și coloniștii Moșii, fiind aceștia muritori de foamă și reclamând interesele superioare ale statului Român, colonizarea cu Moșii, la frontiera de Vest.

În acest scop din urmă, delegații anexează în original 4 tablouri de coloniști, sub 3, 4, 5, 6, iar sub 7 și 8 procura dela Marghita cu convenția, precum și procura dela Scărișoara, Alba și Horea-Arada și Vă rugăm D-le Ministru și Președinte al Comitetului Agrar, să primiți asigurarea înaltei noastre stime și considerațiuni.

Cluj, la 24 Ianuarie 1929.

(s.s.) Dr. Amos Frâncu
Advocat, Apărătorul Moșilor.

8 anexe, 2-ă copii, 6 în original.
Delegații comunelor: Albac, Horea-Arada, Scărișoara și Bălcești.

„Infrățirea Românească“.

Fiecare Român cu suflet curat să nu uite a se abona la această revistă, care luptă pentru scăparea Neamului de liftele jidane!

Ar fi timpul ca cei ce-au suferit pagube de către bandele jidano-maghiare, în anul 1918-19, să fie despăgubiți barem acum după zece ani.

Au trecut zece ani, de când bandele jidano-maghiare, cari se retrăgeau din calea bravei Armate Române, au încercat să pună rezistență în strămoșia Văii Crișului, la Ciucia. În drumul lor, mai ales după ce au fost alungați și din Cluj, s'au dedat la sălbătăcii, maltratând în chipul cel mai barbar și omorând în chinurile cele mai grozave, pe oricine le cădea în cale, jefuind gospodăriile Românilor și dând foc la ce nu puteau duce cu ei.

După instalarea Autorităților Românești pe aceste plaiuri, s'au făcut cercetări din partea lor, s'au dat ordin ca fiecare cetățean care a fost păgubit, să-și facă declarație, pe cari declarații Primăriile le-au înaintat Prefecturilor respective, promițându-li-se celor păgubiți, că vor fi despăgubiți, văduvelor și orfanilor, că vor primi ajutoare și așa mai departe. De atunci au trecut zece ani; Guvernele ce s'au perindat la cârma țării de atunci și până azi, n'au avut nici atât timp liber, ca să se cugețe câteva minute și la soarta nenorocită a văduvelor și orfanilor, a căror părinți, frați și soți, s'au jertfit pe altarul Patriei pentru făurirea României-Mari.

Guvernele trecute, nu s'au putut ocupa de această chestiune, aveau altele mult mai importante, pentru că, în revoluția din 1918/19 au căzut jertfe numai Români, ei mai pot aștepta, că așa sunt învățați. Nu pot aștepta însă alții, bunăoară Jidanii, pe ei au trebuit să-și despăgubească la moment, ca nu cumva să se supere, căci vin alegerile și vai de partidele politice, cari se pun rău cu ei.

Despre felul cum au fost despăgubiți Jidanii cu ocazia manifestărilor studențești, Jidanii au făcut o bună afacere: pentru câteva geamuri sparte, au primit mai multă despăgubire decât ajungea casa întregă. Se chiar vorbește pe noi, că un Jidan care era pe pragul falimentului, numai mulțumită manifestărilor studențești, a scăpat de faliment. Iată ce se vorbește: Jidanul Y. ne mai putându-și suporta datoriile, își face casa de vânzare pentru suma de șaptesute mii lei; la câteva zile după aceasta vin studenții; îi sparg câteva geamuri și răstoarnă câteva mobile,

pentru cari se spune, că a primit despăgubire optsute mii lei. Cu această sumă Jidanul nostru și-a plătit toate datoriile, i-a mai rămas și parale, ca să-și poată continua negoțul.

Cu Jidanii toate guvernele trebuie să se poarte bine, că de nu apoi se supără și: sau nu votează cu ei în alegeri, sau merg și se plâng la „Liga Națiunilor“!

Românii însă n'au unde să plănge, iar la alegeri trebuie să voteze cu guvernul, că de nu, face cunoștință cu baioneta și patul puștii

jandarmului, când fac alegerile partidele oligarhice, sau cu ciomagul gărzilor cetățenești, când alegerile sunt făcute de guvernele democratice.

Cu toate cele de mai sus, acești Români din părțile noastre, au deplină încredere în actualul guvern, a cărui membri în majoritate sunt din ținuturile alipite, cari cunosc deaproape suferințele și pagubele cauzate de bandele de mai sus, și cari fără întârziere vor lua măsurile necesare ca și acești Români, barem acum după zece ani să fie despăgubiți.

Ioan L. Potra
Bologa — jud. Cluj.

Corespondența din Sighetul Marmăției.

Din Maramureșul stăpânit de Jidani și politiciani

Jidanii nu respectă repaușul duminical, preoții nu intervin pentru salvarea prestigiului creștinesc; dar în schimb rabinii s'au pus pe lucru, căci dacă un Român are o neînțelegere cu un Jidan, Românul merge la rabin și își spune necazul ce îl are cu Jidanul, rabinul invită pe Jidan și pe Român și-i împacă.

Dece rabinii sunt simpatizați? Să-mi răspundă preoții, suntem în scumpa noastră țară sau suntem în Palestina mică din România Mare. Vom vedea și de înmormântările din comunele: Iapa și Giulești.

Prea Sfințiilor Voastre lăsați-Vă de partidele politice. Lăsați-Vă de certele pentru demnități, reveniți la menirea ce o aveți; salvați pe sârmanii Români necăjiți, din ghiarele politicianismului și cămătarilor. Aduceți-Vă aminte de răposatul preot... din comuna Slătina, care și sub era maghiară a avut în Sfânta biserică, prapurii așezați după tricolorul național românesc; făcea politică Sfinția Sa, dar nu politică de partid ci politică națională. Dar politicianii noștri, Prea Sfințiile Lor, care au fost și sunt senatori, au trebuit și trebuie să fie la înălțimea lor, pentru prestigiul sfintei noastre biserici și a demnității Sfintiei Lor, să nu li se știrbească nimic din demnitate.

Prea Sfinția Ta Senator Balea, susține anchetele ce sunt în curs contra Jidanului notar Tabac Simion din com. Dragomirești, care a defraudat comuna cu sute de mii

de lei. În fruntea denunțurilor e Zubascu Grigore, un venerabil Român, fost aderent înfocat al național-fărăniștilor, pe care i-a părăsit. Luați aminte. Ne incumbă sarcina să curățim țara de Jidani și jidoviți.

Zaharia Manolache
— Sighet —

Prigoniri în epoca „legalității“.

Se știe că în așa numita epocă a legalității, s'a pornit mai ales din partea Ministrului de Interne, o serie de prigoniri contra funcționarilor de carieră, cari nu fac nici o politică. Intre aceștia corespondentul nostru din Abrud numără și pe D-l Avram Vesa, primpretorul de acolo, pe care D-l Ministru de Interne Vaida, în mod telegrafic, în ajunul Crăciunului, l-a mutat la Vințul de jos, fără nici un motiv plausibil. Toate comunele din plasa Abrud, cu mii de iscălituri, au protestat la D-l Ministru Vaida și din aceste proteste publicăm pe acela al comunei fruntașe Roșia-Montană:

„D-Sale,

Domnului Ministru de Interne
în București.

Subsemnații locuitori în comuna Roșia-Montană, județul Alba, fără deosebire de neam și lege, aflând de transferarea D-lui Dr. Avram Vesa, facem trista constatare, că s'ar face o mare nedreptate poporului din plasa Abrud, dacă nu s'ar reveni asupra acestei transferări. Și iată de ce:

Calitățile sufletești cu care este inzestrată persoana D-lui Dr. Vesa, precum și pagina istorică înscrisă în istoria neamului, în timpul marelui războiu mondial, fac ca să fie strâns legat de Moșii Ardealului. În anul 1918 a fost primul care a format garda națională în Munții Apuseni și sub comanda sa a mers la Alba-Iulia la 1 Decembrie 1918, cu ocazia înfăptuirii celui mai înalt ideal „Unirea Tuturor Românilor cu Patria Mamă”, servind garda de onoare în Cetatea Unirii. D-l Pretor Dr. Avram Vesa a luat parte la luptele dela Tisa în 1918—1920, în calitate de comandant al Batalionului Avram Iancu. D-l Pretor Dr. Vesa este omul poporului, este în sufletul poporului, trăiește în însuși sufletul poporului, fără de care poporul n'ar putea să trăiască.

Aceste le amintim în treacăt, întrucât mai presus de toate deviza Guvernului actual este cinste, dreptate și legalitate. Deci protestăm energic cu toții în masă și rugăm Onoratul Minister de Interne, să revină asupra ordinului și să lase la postul său pe pretorul de mai înainte“.

Urmează subscrierea întregii comune.

Asupra acestui caz, care dovedește hipocrizia guvernului și ca simțire națională și conștiință de legalitate, vom reveni, publicând corespondența primită dela Abrud, din care extragem știrea că pentru 21 Aprilie se pregătesc în Munții Apuseni serbări pentru aniversarea a zecea, de când Regimentul de voluntari, moșesc, „Horea“ a primit botezul de sânge în luptele dela Hălmașiu sub comanda generalilor Dabija și Rasoviceanu.

Redacția.

Răspuns la o calomnie

Ziarul „Patria“ din 24 Ianuarie a. c., într'un reportaj sub titlul „Ce a lucrat Mustolini la Cluj“, spune că așa fi luat parte la un banchet dat în onoarea d-lui Octavian Goga, ceea ce este inexact. Faptul că așa fi fost prezent nu ar avea nici-un desavantaj, deoarece la acel banchet au participat omeni distinși din lumea noastră românească. Totuși pentru a pune la punct astfel de înșinuări naive, am răspuns prin „Infrățirea Ro-

mânească“ așa cum se cuvenea. „Patria“ din 20 Februarie a. c., așa fără nici-o dovadă, în mod copilăresc, mă face *mincinos*. Ori pentru a arăta marelui public felul de a scrie al ziarului în chestie, calomniând în dreapta și în stânga, las să urmeze declarația de față, iscălită de patru persoane onorabile, cari au asistat la acel banchet, rămânând, de altfel, ca și justiția să-și spună cuvântul.

„DECLARAȚIE.

Subsemnații cunoaștem foarte bine pe D-l Dr. Lazăr Isaicu, și am fost dela început până la terminarea banchetului dat în onoarea D-lui Octavian Goga, la 20 Ianuarie a. c., în care timp nu l'am

văzut pe D-l Dr. Lazăr Isaicu, nici participând la banchet, nici trecând întâmplător pe acolo.

Cluj, la 21 Februarie 1929.

Dr. Octavian Prie, s. s., fost Prezident al Camerei deputaților.

Dr. Sebastian Nicolau, s. s. Profesor—Academia comercială.

Dr. Laurian Gabor, s. s., Avocat, fost deputat.

Drd. Teodor Vidican, s. s., Președintele centrului „Petru Maior“.

Din declarația de față se vede cum ziarul „Patria“ mă calomniază fără nici-un motiv, cum calomniază persoane cu o situație socială bine definită.

*Dr. Lazăr Isaicu,
Asistent universitar, redactor
la „Infrățirea Românească“
din Cluj.*

In jurul pretinselor nereguli dela Centrul studentesc din Cluj.

Stimate Domnule Director,

Cerând ospitalitate în revista „Infrățirea Românească“, pentru articolul ce urmează, voi fi călăuzit de cea mai riguroasă obiectivitate în relațiile ce voi face, în legătură cu un fapt care prin natura lui se impune atenției cititorilor acestei reviste. Mă refer cum cred că se bănuște, la campania de ponegrire, o campanie repugnantă pentru compromiterea prin calomnie a acelora cari credincioși unor principii își rezervă o deplină obiectivitate în gândire și în acțiunile lor, în ciuda presupuselor curente de generală acapare sufletească dni Țara Românească.

Soartea primului ales, pentru a fi lovit, mi-a revenit mie. Planul de atac bine tieluit, așa se credea la început, a pornit împotriva mea o întreagă avalanșă de fetide calomnii de impudice bârfeli. Am fost acuzat de fraude. Fraude în gestiunea mea de președinte al Soc Acad. „Petru Maior“. Nereguli în gestiunea mea de președinte al unei Societăți, pentru care am lucrat cu inimă și devotament.

Desmintirile oficiale și mai cu seamă protestele studenților sesizați de această tentativă de defăimare a Centrului stud. — Cluj, au stigmatizat în deajuns morala unor profesioniști ai indecenții gazetărești.

Față de cercurile stud., situația mea este clară. Marele public? care nu se mulțumește cu desmintirile

justificate apărute în ziarele „Universul“ din 7 Martie, „Națiunea“ din 4, 5, 6 Martie și „Patria“ din 7 Martie, se va convinge de nețemeinicia acuzațiilor ce mi se aduc, prin sancționarea calomniatorilor de către tribunalul Ilfov, Ziarele cari au secondat cântul corespondenților de mahala vor amuți și ele. Primul care va tăcea va fi, nu mă îndoesc de loc, organul lătrător al Jidovilor din Ardeal, fițuica care miroasă a usturoi, „Uj kelet“—ul din strada Dobanșilor — Cluj.

E bine însă să se știe; și rostul articolului acestuia este să se cunoască și culisele unde s'a înfiripat planul de purificare? a acelora cari s'au făcut culpabili față de morala publică. Afirmatiunile mele au la temelii, documente. În consecință desfid orice încercare de desmintire în viitor, desmintire care de altfel nu s'a produs până acum deși de o săptămână aduc acuzații publice autorului articolului din ziarul „Curentul“ a declarațiilor ce urmează. Redacția ziarului „Curentul“ scoate factor comun în delictul de calomnie ce-i atribui, Ministerul de Interne. „Chestiunea ne-a fost comunicată de Ministerul de Interne“. Acesta este răspunsul ce l-am primit dela București, atunci când m'am interesat de autorul articolului.

Ei bine, eu nu vreau să cred și așa dori ca faptele să nu mă desmintă, repet, nu vreau să cred că procedeu de răsunare prin ca-

lomonii a fost inaugurat cu consimțământul Domnului Ministru Vaida Voevod. Desmințirile din ziarul „Patria“ sesizat de inexactitățile din ziarul „Curentul“ sunt cred o probă evidentă, că autoritatea publică a Ministerului de Interne nu se solidarizează cu acei cari din lipsa de vigilență a forurilor competente azi pot poza în mari demnitari ai diferitelor departamente.

Rog însă pe Domnul Ministru Vaida Voevod să mă creadă pe cuvânt, că nu doresc să rămân în fața opiniei publice un delapidator. Și am convingerea că nici

Domnul Ministru Vaida Voevod nu dorește să aibă de colaboratori în Minister, oameni cari vor fi sancționați pentru calomnie prin presă. În această situație sunt sigur că nu vor întârzia prea mult sancțiunile pentru acei care compromit instituția Ministerului de Interne.

Opinia publică să ia act de aceste procedee de defăimare inaugurate drept mijloace de răzbunare și să fie prudentă atunci când sancționează.

Teodor Vidican,
fost președinte al Centrului
Studentesc Cluj.

INFORMAȚIUNI

D-l Dr. AMOS FRÂNCU, ADVOCAT, FOST DECAN, ȘI-A REDESCHIS BIROUL ADVOCATIAL — CLUJ, CALEA VICTORIEI 44.

O VESTE IMBUCURĂTOARE. Aducem la cunoștința cititorilor noștri, că la 1 Martie acest an, a apărut în București, sub direcția distinsului profesor universitar Dr. N. C. Paulescu, ziarul săptămânal, purtând numele „Apărarea națională“. Citim cu plăcere și nădejde articole însuflețite, semnate de Profesor Paulescu, Dr. V. Trifu și Alexandru Ion Bogdan. Urăm viață lungă noului organ de luptă antisemită din București; situația actuală a țării cere imperios ca tineretul universitar din capitala țării să se grupeze în jurul acestei gazete, reluând lupta cu sporită vigoare, servindu-i drept exemplu de tenacitate consecvență și curaj, iubitul lor profesor Dr. N. C. Paulescu și ajutând din răspuneri pe inimosul dr. V. Trifu, în răspândirea rapidă a susnumitului ziar.

RECTIFICARE. La întrunirea din 2. I. 1929 dela Dl. Profesor Gh. Maxen președintele L. A. N. C. din Buzău, au luat parte numai D-nii: Gh. Maxen, Gh. Dragomir, Virgil Niculescu și Petre Bălănescu.

Dl. Mihail Negulescu nu a luat parte la acea întrunire, cum din eroare a fost publicat în No. 8. din 15. II. 1929 al revistei noastre. D-sa s'a întâlnit cu dl. Virgil Niculescu în centrul orașului și de acolo au pornit amândoi spre casă.

MULTĂMITĂ PUBLICĂ. *Societatea arcașească „Ștefan cel Mare“ din Cernăuți, secția Roșă, mulțumește și pe*

această cale vrednicei societăți surori a arcașilor „Ștefan cel Mare“ din Rădăuți, pentru că în adunarea generală din 24 Februarie 1929 a renunțat unanim la pretensiunea ei de 3.300 (trei mii trei sute) lei, ce o avea la soc. arc. Cernăuți, din timpul congresului și a serbărilor arcașești dela Cernăuți, 29 și 30 Iunie 1928, în urma cărora a rămas — după cum se știe — un deficit de 33.158 lei.

Pentru conducerea societății:
ss. *Valerian Dugan.*

ss. *Iordache Grosu.*

NOUL COMITET pe anul curent al societății arcașești „Ștefan cel Mare“ din Rădăuți (Bucovina) a fost ales în 24 Februarie 1929, în frunte cu dl. inginer Ștefan Larionescu ca președinte, dl. student în drept Cristofor Marcu ca vicepreședinte, dl. plutonier major i. p. Avram Martincu căpitan al arcașilor, agricultorul Constantin Colibaba vice-căpitan al arcașilor, gospodarul Petrea Popadiuc director al gospodarilor, meseriașul Simion Sîmota vice-director al gospodarilor, agricultoara Aspazia Colibibi directoară a gospodinelor, agricultoara Floarea Șerbăniuc vice-directoară a gospodinelor.

Acești conducători, fiecare cu alte sentimente politice, se pare, că și-a dat mâna, să colaboreze împreună pe teren curat cultural și să adune sub drapelul societății pe toți Românii dela brazdă și dela bresle din vechiul oraș moldovenesc „Rădăuți“.

De vor face așa, vor fi pildă bună și pentru alții. De vor face altfel, va pierde societatea încă un prilej, de a fi, ceea ce trebuie să fie adică „Altarul de jertfă al națiunii și sufletul neamului nostru“.

CUM SE ASCUND JIDANII. Aflăm din cunoscuta revistă antisemită *Weltkampf*, ce apare la München, Deutscher Volksverlag Dr. Boepple, No. 63 din Martie 1929, că fostul ambasador al Franței pe lângă Curtea Țarului Nicolae II, ce se împăuna cu numele Paléologue și se dădea drept un urmaș veritabil al familiei împăraților bizantini, că acelaș istoric nume, este de origine Jidan, ieșit dintr'un „ghetto“ galițian. Așa se explică intervenția lui energică pe lângă Țar în favoarea consăngenilor lui.

ATRAGEM ATENȚIA gazetarilor de sânge românesc asupra felului cum judecă revista germană *Weltkampf* din Martie 1929, filosemitismul suspect al guvernului Maniu.

PARASTAȘ LUI PETRU BARIȚIU. Pentru memoria lui P. Barițiu, cu ocaziunea aniversării a 25 de ani dela înființarea primei tipografii românești în Cluj, Duminecă 3 Martie 1929, dimineața, s'a oficiat un frumos parastas la cimiterul din Cluj, în fața unei alese asistențe.

S'a scos în relief de cătră rectorul universității, *Dl. Dr. Emil Hațieganu*, însemnătatea actului dela 1904 și zelul depus de defunctul P. Barițiu în activitatea sa românească.

Dl. Dr. Nicodem Cristea avocat, a servit cu amănunte prețioase și interesante din viața celui dispărut.

Dl. N. Popa prof. și *Dl. Dr. Lazar Isaicu*, medic și asistent universitar, ambii membri ai L. A. N. C. au tras paralela ce există între zelul ce nu cunoștea piedecă, al defunctului, și între lupta celor grupați în jurul unui crez și în jurul unui ideal.

DIN SUCEAVA (Bucovina). Citim în Monitorul Oficial că D-nii prof. *Gh. Gârlean* și *Gh. Socoliuc* dela Suceava (ambii foști candidați ai L. A. N. C.) au fost numiți profesori cu titlu definitiv.

Felicitările noastre!

JIDANII ȘI STUDENȚII. Redăm mai jos concepția Jidanului despre studenți, reproducând în mod fidel cele ce urmează din „Almanahul izraelit ilustrat“ pe anul 1906, pag. 33: „Student! Pentru bietul Evreu, noșiiunea aceasta înseamnă primejdiosul element de dezordine, de irresponsabilitate socială, de violență într'un cuvânt“